

[Himmelstrup.]

siden vi havde dette lovforslag til behandling i sommersamlingen . . . (afbrydelse af *Gustav Pedersen*) . . . , at der ikke var sket noget, der i og for sig kunne bibringe ham en anden indstilling til selve lovforslaget.

Jeg kan sige det samme; jeg synes heller ikke, at der er sket noget, der får det parti, jeg repræsenterer, til at se på dette lovforslag på anden måde, end vi gjorde ved behandlingen i sommer. Vi gik jo dengang imod lovforslaget, for det første fordi vi mente, at forudsætningen, da vi i sommeren 1948 vedtog Marshallhjælpen, i virkeligheden var den, at Marshallhjælpens gavesektor, når den var omdannet til danske kroner, skulle anvendes i pengesaneringsøjemed. Det forsøgte jeg i sommer at dokumentere med citater af, hvad der var fremsat under forhandlingerne om Marshallhjælpen af udenrigsministeren, da han forelagde forslaget, og navnlig af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som var stærkt inde på denne betragtning. Vi er naturligvis også den dag i dag ganske på det rene med, at selve overenskomsten åbner plads for en anden anvendelse af disse penge end i pengesaneringsøjemed.

Vi syntes altså ikke i sommer, at der var grund til at fravige den forudsætning, hvorfra man var gået ud, da vi vedtog overenskomsten om økonomisk samarbejde med Amerikas Forenede Stater, og det skyldtes jo den omstændighed, at vi mente, at investeringen, som var planlagt indtil sommeren 1949, forløb ganske programmæssigt efter langtidsprogrammet og var finansieret på ganske normal måde gennem pengeinstitutterne, og der var på daværende tidspunkt ingen grund til at tro, at pengeinstitutterne ikke skulle være i stand til fortsat at gennemføre langtidsprogrammets investeringsprogram, hvilket jo kun kunne komme i fare derved, at der opstod en vis likviditetsstramning. Det mente vi på daværende tidspunkt, at der ikke var grund til at frygte.

Forholdene ligger i virkeligheden i dag ganske på samme måde, som de lå i sommer. Genophygningen, investeringen foregår stadig programmæssigt. Der foreligger fra den forløbne del af finanslovdebatten talrige udtalelser fra regeringens side, mange af dem endog af ostentativ karakter, om, at det netop på dette område forløber så udmærket efter programmet. Den højtærede statsminister var inde på det allerede i trontalen, den højtærede finansminister dvælede meget omfattende og indgående ved det i den økonomiske oversigt, han gav i tilslutning til fremlæggelsen af finanslovforslaget. Den højtærede handelsminister var inde på gan-

ske det samme, da han fremsatte vareforsyningslovforslaget for 8—10 dage siden, og i den økonomiske oversigt pr. 1. oktober, som hedder „Kommentar til nationalbudgettet for 1949“, fremhæver man ganske det samme, at investeringen, genophygningen foregår i hvert fald programmæssigt, måske endog udover programmet. I denne oversigt står der side 26:

„De samlede investeringer skulle herefter blive godt 20 pct. større end i 1948 og nogle få procent større end påregnet i budgettet.“

Vi må altså stadig være af den opfattelse, som jeg også gjorde gældende i sommer, at der er ikke nogen ko på isen, der er ingen fare for, at investeringen skal gå i stå. Det går jo udmærket. Det er også blevet fremhævet under den forløbne del af finanslovdebatten, at den skete devaluering sandsynligvis yderligere vil forcere investeringerne. Når man derefter rejser spørgsmålet om at gennemføre finansieringen af denne investering, er forholdet jo dette, at pengeinstitutternes evne til at finansiere investeringerne er fortsat god. Bankernes kassebeholdninger er stadig meget store. Hvis jeg ser på banklikviditeten og betragter bankernes kassebeholdning f. eks. i dag, vil jeg regne med, at den er mellem fire og fem gange så stor, som den var i 1939, medens bankernes balance jo ikke er mere end fordoblet i de ti år. Der er altså fortsat en ganske overordentlig stor likviditet i pengeinstitutterne. Jeg ved godt — det ser man af den sidst foreliggende bankstatistik —, at likviditeten er blevet forringet en lille smule i september, men vi ved allesammen, at det skyldes den omstændighed, at man forcerede betalingerne forud for devalueringen, fordi man frygtede for, at devalueringen ville komme, hvad der jo også viste sig at være rigtigt, og det kan naturligvis ikke nægtes, at efter at devalueringen er gennemført og en dollar koster 7 kr., koster det mere i kroner at finansiere den amerikanske import, end det gjorde før devalueringen; det er det, der er kommet til udtryk efter den 18. september. Vi tror heller ikke den dag i dag, lige så lidt som vi gjorde det i sommer, på, at der er nogen grund til frygt for en stramning af bankernes likviditet.

Hvis vi ser på det, man måske kunne kalde likviditetsudviklingen, viser det sig, at der stadig tilføres pengemarkedet betydelige midler og i den kommende tid vil blive tilført det meget betydelige midler gennem udløb af de korte statsforskrivninger. For ganske nylig er der udløbet en af de